

Rod Havrana

Panychida

Venku mrzne až praští,
každý z rodu se ukrývá před vichřicí.
Jenom staříček sáchem
dlí u totemu, rozmlouvá s Velkým Duchem.

Už dávno tu mělo být jaro,
však mráz a hladomor vybíjí rod.
Rod, jenž má v totemu znak
dvou ve sněhu havraních stop.

Havran letí nad hory,
jen Slunce je výš.
Havran letí za lesy,
jen vítr jde dál.
Havran se nebojí,
má silný dráp.
Havran se nebojí,
umí se rvát.
Havran se nebojí,
má silný dráp.
Havran se nebojí,
ten umí řvát.

Vari vari odsud, zlá nemoci!
Jaro je za dveřmi, Havran to ví.
Zas přijde blahobyť,
za nocí ohně až nad totem do rána zaplanou.

Poslední zrní, med a mléko
dávám ti za oběť, ugh, černý Havrane.
Zbav nás té zimy, hladu a nemocí.
Zachovej rod, zachovej rod!

My jsme tví synové, bez tebe bezmocní,
Havrane, Havrane, otče všech duchů.
Naše krev zbarvila pírká na totemu,
zachovej rod, zachovej rod!

Přikaž zlým mrakům, ať odhalí Slunce,
ať roztaje sníh a tráva se zelená.
Temnota ustoupí, den ať je bez konce.
Zachovej rod, zachovej rod!

Havran letí nad hory,
jen Slunce je výš.
Havran letí za lesy,
jen vítr jde dál.
Havran se nebojí,
má silný dráp.
Havran se nebojí,
umí se rvát.
Havran se nebojí,
má silný dráp.
Havran se nebojí,
ten umí řvát.